

Борис Пастернак
Витлеемската звезда

Сковал бе студът.
И вятър, и степи.
И за младенеца студен бе вертепа
на скалния рът.

С дъха си го топлеше волът. Тегла
деляха в обора
добитък и хора,
над яслите плуваше топла мъгла.

Кожуси от плява отърсили, в сняг,
в очите с уплаха
от зъбера бяха
пастирите, вгледани в нощния мрак.

Пред тях беше снежно поле с параклис,
гробове и ритли,
догоре зарити,
и пълна със звездни сияния вие.

А редом, незнайна, преди да се взрем,
трептеше – унило
бедняшко кандило –
звездата, потеглила към Витлеем,

Тя пламна – копа – надалече дори
от свода и бога.
тъй както в тревога
разпалват се снопи и село гори.

Кола със сено с огнелика следа –
тя бе извисена
сред цяла вселена,
тревожна от тая незнайна звезда.

Отблясъкът трепкаше в нощната твърд
и значеше нещо,
съзрял как насреща
тук трима добри звездобройци вървят.

Камилите с дарове бяха отзад

и в сбруи магаренца, дребни и постни,
ситняха в редица по стръмния скат.

И – странна картина на бъдния свят –
напредваше всичко, пристигнало после.
О, мисли, мечти, светове, а сред тях
и бъдни галерии, бъдни музеи,
дела на магьосници, капризи на феи
и сънища детски, и коледен сняг.

И трепет на капещи свещи, и трепети
от великолепен и цветен варак...
... А все по-свиреп беше вятърът в степите...
... и ябълки златни сред златния мрак.

От вейки частично закрит бе вирът,
но другата част през гнезда и през клони
се виждаше; можеха да се съзрат
как бързат осли и камили по склона.
Да тръгнем и ние по правия път,
на чудото р всички да сторим поклони –
успяха пастирите да промълвят.

По пътя от шляпане ставаше жарко.
По яркия сняг, като слюда преди,
зад къщи се мяркаха боси следи.
Скумичеха кучета, сякаш угарки
на свещи съзряли – залог за беди.

Нощта мразовита бе приказка сякаш
и някой от тежките преспи – но кой? –
незримо се вмъкваше в техния строй.
И псетата вкупом подгичваха в мрака
и чакаха нещо с ръмжене и вой.

По същия път през пустинната местност
с тях ангели бързаха в нощния мрак –
незрими от чистата си безтелесност,
но стъпки оставяше босият крак.

Край камъка вече стълпен бе народа.
Разсъмваше. Кедри изникнаха – лес!

- Кои ще сте вие? – попита Мария.
- Пастири и божи посланици, днес
дойдохме хвала да ви кажем и чест.
- Не можете всички. Потрайте на входа.

И в ранните пепелносиви мъгли
тълпяха се стари пастири сърдито,
пешаци и конни кипяха открито,
край каменното водопойно корито
ревяха камили, лежаха осли.

Разсъмваше. Изгревът беше помел
огнището гаснещо на небосвода.
И влѣхвите само пропусна през входа
Мария – там в тесния скален тунел.

Той спеше сияещ, гол в яслата груба,
подобно лъч, тъмна хралупа пробол.
И там му заменяха овчата шуба
оселът прѣхтящ и лѣхтящият вол.

Стояха встрани, в здрача син на обора,
шептяха, налучквайки верни слова.
И някой докосна тук, без да говори,
единия влѣхва – извърна глава
и зърна той: гостенка гледа отгоре,
и новата вечна звезда бе това.

КРАЙ

© 1947 Борис Пастернак
© 1990 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Рождественская звезда, 1947

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни 2008 г.

Публикация

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8293>]